

“พ่อกับแม่แยกทางกันตั้งแต่ผมเป็นเด็ก เวลาผ่านไปแม่มีแฟนใหม่ ผมไม่ค่อยเรียนหนังสือ เกร เพลวไหล พ่อเลี้ยงเลยพูดจาตู่ถูก เราไม่ค่อยถูกกัน พอเจอบ่อยๆ ผมเลยตัดสินใจย้ายออกมา สมัยนั้นแถวบ้านขายยาเสพติดกันเป็นเรื่องปกติ ผมมีรุ่นพี่คนนึงเป็นไอตอล เขาสักเต็มตัว ขายยาเสพติด พกอาวุธปืน มีเงินเลี้ยงผู้หญิงและรุ่นน้อง ไปไหนมาไหนมีคนนับถือและให้เกียรติ ผมอยากเท่แบบนั้นบ้าง เลยพยายามทำตามทุกอย่าง เริ่มขายยาเสพติด พกปืน รุ่นน้องมีเรื่องก็ไปช่วย จนกระทั่งโดนจับตอนอายุ 16 ข้อหาร่วมกันขายยาเสพติด ผมต้องเข้าไปอยู่สถานพินิจแห่งหนึ่ง ชีวิตในนั้นซ้งเคร่งกาย ไม่ได้มีกระบวนการเปลี่ยนความคิด ปลอ่ยให้คนนอนไปวันๆ พอเจอคนแบบเดียวกัน เลยเหมือนได้เรียนรู้วิชาโจรเพิ่ม เรากลายเป็นเพื่อนกัน ความเลวทรวิคุณ ผมอยู่ในนั้นไปสักพัก แม่และพ่อเลี้ยงก็มาประกันตัว

“ผมไม่ได้กลับไปอยู่บ้าน เข้าหอกับเพื่อน ยังทำตัวเหมือนเดิมทุกอย่าง แยกว่าเดิมด้วยซ้ำ เพราะวิชาโจรแข็งแกร่งกว่าเดิม ใครอยากได้ยา โทรมาร้างเดียวหาให้ทันที เลยโดนจับอีกครั้งตอนอายุ 17 ครั้งนี้ปริมาณมากขึ้น แล้วทำผิดซ้ำอีก เงินประกันครึ่งเก่าโดนยึด บวกโทษเพิ่ม รวมแล้วโดนทั้งหมด 6 ปี พอต้องอยู่ยาว ผมต้องหาวิธีเอาตัวรอดในนั้น เลยใช้ความรุนแรงเพื่อให้ได้เป็นหัวโจก คนในคุกเหมือนหมากัดกัน รุมกันไปมา ผมไม่ทำเขา เขาก็ทำผม ผู้คุมไม่ทำอะไรหรอก ปลอ่ยให้ตีกัน พอสงบแล้วค่อยมาแยก ผมอยู่ในสถานพินิจไปได้สักระยะ ก็มีข่าวว่าบ้านกาญจนาฯ (ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนบ้านกาญจนาภิเษก) มารับสมัครคนสนใจย้ายไป ผมเลยตัดสินใจสมัครไป ไม่ได้คิดเรื่องเปลี่ยนตัวเอง ตั้งใจมาหนี เพราะรู้ว่าที่นั่นหนีง่าย วันแรกที่ไปถึงบ้านกาญจนาฯ ไม่มีลูกกรง ไม่มีรั้วไฟฟ้า ในนั้นมีแต่คนยิ้มให้ ทุกคนเป็นมิตรต่อกัน

“ผมอยู่ไปอาทิตย์เดียว เจ้าหน้าที่ก็ติดต่อแม่ พ่อเลี้ยง และพี่สาวให้มาปรับความเข้าใจ บ้านกาญจนาฯ มีกระบวนการค่อยๆ ทำความเข้าใจว่าปัจจัยที่ทำให้เป็นแบบนี้คืออะไร การดูคำว่ากล่าวส่งผลยังไง ทำไมเขาถึงไม่อยากอยู่บ้าน ทำไมถึงทำตัวแบบนี้ เราเริ่มเห็นใจกันและกัน ผมกอดแม่ และไม่มีคำพูดจากพวกเขาอีก ตอนนั้นมี 2 ทางให้เลือก คือ เปลี่ยนแปลงตัวเอง หรือหาทางหนี ผมคิดในใจว่าเจ้าหน้าที่ทำให้เราขนาดนี้ ก็ต้องเปลี่ยนแปลงตัวเองสิวะ! แต่ละวันในบ้านกาญจนาฯ จะมีวิชาให้ได้เรียนรู้ เอาข่าวมาวิเคราะห์ ดูหนังแล้วมาคุยกัน ทำไมคนนี้ถึงยิงคนนั้น ปัญหาที่เกิดจากอะไร แล้วจะแก้ไขยังไง ผมเริ่มคิดได้ว่า การขายยาเสพติดส่งผลกระทบต่อเด็กที่ติดยา แล้วการที่ผมเอารุ่นพี่คนนั้นเป็นไอตอล ถ้าเด็กคนอื่นมามองผมเป็นไอตอลบ้างละ วงจรนี้จะกันไปเรื่อยๆ

“ผมยังเหลือโทษอีก 5 ปี ยังเปลี่ยนแปลงตัวเองไม่ได้ทั้งหมดหรอก แต่อย่างน้อยได้ให้โอกาสตัวเอง ผมเพิ่งเสนอบำล (ทิดา ณ นคร ผู้อำนวยการศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนบ้านกาญจนาภิเษก) ออกไปเล่นดนตรีเปิดหมวก เพื่อเอาเงินไปช่วยเหลือเด็กที่ถูกแม่ทำร้าย เล่นอยู่หลายวัน ตอนเอาเงินไปให้ปู่กับย่าของน้อง เห็นรอยยิ้มพวกเขา ผมโคตรดีใจเลย แม้โทษยังเหลืออีกหลายปี แต่ไม่ท้อนะ กำลังใจจากครอบครัวทำให้ผมอยากมีชีวิตต่อไป บ้านกาญจนาฯ จะเปิดโอกาสให้ไปเยี่ยมบ้าน ขนาดเพื่อนผมยังบอกเลย ‘เพื่อนกูคนเดิมไปไหนวะ’ ผมเคยพูดหยาบก็เปลี่ยนมาพูดเพราะ เคยเดินชนแล้วมีเรื่อง ตอนนี้ผมขอโทษเลย ใครจะมองว่า ‘มึงเสียวะ’ ‘เป็นเด็กดีไปแล้ว’ เอาเลย ผมไม่อยากเท่แบบนั้นอีกแล้ว

“รุ่นพี่คนนั้นไม่ใช่ไอตอลของผมอีกแล้ว เขาก็ติดคุกอยู่ ตอนนี้ผมไม่มีใครเป็นไอตอล (เสียบคิด) ผมชอบตัวเองในปัจจุบัน ไม่ได้บอกว่าดีแล้ว แต่ผมพยายามจะดีขึ้นเรื่อยๆ ตลอดเวลาที่ต้องอยู่ในบ้านกาญจนาฯ ผมจะเปลี่ยนเป็นคนใหม่ให้ได้ และจะเป็นคนนั้นยาวเลย ผมว่าตัวเองแข็งแกร่งพอสมควร เข้าใจคนในครอบครัว รู้แล้วว่าสิ่งที่ตัวเองทำส่งผลกระทบต่อใคร ต่อให้ชีวิตมีเงินไม่มาก ผมยอมทำอาชีพสุจริตดีกว่า แน่แน่นอนว่าคงไปหยุดคนโตกว่าไม่ได้ แต่ปัญหานี้จะจบได้ ผมต้องทิ้งคนเก่า เปลี่ยนตัวเองเป็นคนใหม่ แล้วใช้ตัวเองมาเป็นตัวอย่างให้รุ่นน้อง เราเคยผิดพลาดและเปลี่ยนแปลงตัวเองได้แล้ว”

